

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **R. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krásným
sídlem Milíčova 8, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024 č. j. MSK 129076/2024, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024 č. j. MSK 129076/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 27. 8. 2024 č. j. SMO/517903/24/DSC/Fol ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Správní orgány obou stupňů nesprávně zjistily skutkový stav, když uzavřely, že žalobce při jízdě držel v ruce mobilní telefon. Skutkový stav stojí na neúplně provedeném dokazování, neboť správní orgány neprovedly klíčový důkaz – ohledání předmětného vozidla. Argument žalovaného, že žalobce v rámci své obhajoby neuvedl žádnou věrohodnou verzi reality o tom, jaký předmět držel v ruce, považuje žalobce za absurdní. Ihned na místě kontroly policistům sdělil, že se museli splést, že při jízdě mobilní telefon v ruce neměl. Žalovaný zcela pominul konstantní tvrzení žalobce, že během jízdy v ruce mobilní telefon nedržel a to, co má správní orgán I. stupně i policisté za mobilní telefon držený v ruce, je středový infotainment ve vozidle. Není proto pravdou, že by žalobce nepřišel s jinou věrohodnou verzí reality. Již na místě kontroly se žalobce důrazně ohradil proti obvinění policisty J., že držel v ruce mobilní telefon. Policista mu následně sdělil, že může z místa odjet. Situace se žalobci jevila tak, že policisté jeho argumenty akceptovali. Byl proto velmi překvapen, když byl následně obviněn z přestupku. Odůvodnění policisty, že na místě nepsal oznámení o přestupku, jelikož mu došly formuláře, považuje žalobce za účelové, když ke kontrole došlo hned ráno. Bez ohledu na žalobcem uvedenou verzi reality platí, že z fotografií, ani z videozáznamu nelze určit, že by v ruce mobilní telefon držel. Policisté tvrdí, že to takto pozorovali. Proti jejich vyjádření stojí verze žalobce, objektivně viditelný stav věci zachycený na fotografiích a kamerovém záznamu, ale také samotný postup policistů na místě samém, kdy s žalobcem věc jako přestupek neřešili a z místa odjeli. Vyjádření policistů, že s žalobcem věc neřešili, protože jim došly formuláře s oznámením, představuje natolik podivné počínání, že vylučuje jejich věrohodnost a relevantnost jejich vyjádření o tom, co vlastně viděli. Není možné, aby přestupci, jehož věc oznamují do přestupkového řízení, nedali policisté možnost se k věci na místě vyjádřit a nepředali mu alespoň nějaké potvrzení o tom, jakým způsobem byla na místě věc vyřešena. Tuto skutečnost oba správní orgány přešly bez adekvátní reakce z pohledu vyhodnocení provedených důkazů.
- 2) V rámci své procesní obrany žalobce navrhl doplnit dokazování o důkaz ohledání věci, tj. osobního motorového vozidla, které v danou dobu řídil, a to k prokázání své verze obhajoby, že to, o čem si policisté myslí, že je mobilní telefon, je ve skutečnosti obrazovka infotainmentu, umístěná ve středovém panelu vozidla. Správní orgán I. stupně tento důkaz neprovedl a žalovaný tuto odvolací námitku odbyl s tím, že je obecně známou skutečností, že se středový panel ve vozidle nachází na jiném místě než mobilní telefon na fotografii v pravé ruce obviněného. Správnímu orgánu přitom nic nebránilo provést ohledání vozidla. Žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“, a to č. j. 4 As 2/2005-62 a č. j. 1 As 97/2011-52.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce v průběhu přestupkového řízení uplatnil tvrzení, že předmět na fotografii, která byla vytěžena z videozáznamu z palubní kamery policejního vozidla, je informační středový panel. To však nic nemění na tom, že je logické v rámci obhajoby u silniční kontroly, kde je řidič konfrontován policejní hlídkou, pokud se přestupku nedopustil, uvést jakékoliv relevantní informace již v průběhu této konfrontace, nikoliv rozšiřovat obhajobu až postupem času. Policisté shodně a věrohodně vypověděli, že

nemohl být mobilní telefon zaměněn za jiný předmět, přičemž přesně popsali způsob, jak mobilní telefon vypadal. Poté, co žalobce mobilní telefon policejní hlídky předložil, ta jej podle charakteristického krytu poznala. Správní orgány tak hodnotily námitku žalobce o záměně mobilního telefonu za středový informační panel jako nedůvodnou, s přihlédnutím k tomu, že policista se považuje za věrohodného a nezaújatého svědka, pokud není prokázán opak. Žalobce držel v ruce předmět vypadajícího jako mobilní telefon, a to způsobem, kterým se drží mobilní telefon, přesně jak popsali svědci. Středový panel ve vozidle se nachází na jiném místě než mobilní telefon na fotografii v pravé ruce žalobce, nachází se na úrovni volantu, přičemž volant se ve vozidle nachází v úrovni palubní desky a je předsunut před palubní desku. Policisté rovněž vysvětlili, z jakého důvodu nebylo sepsáno oznámení o přestupku. Z úředního záznamu ze dne 9. 5. 2024 plyne, že byl žalobce hlídkou poučen, že bude věc postoupena správnímu orgánu, což je povinností policejní hlídky, pokud existuje podezření, že se osoba dopustila přestupku, přičemž podezření plyne z kamerového záznamu a z toho, co policisté vlastním zrakem zaznamenali. Ve svědeckých výpovědích policisté shodně uvedli, že byl žalobce řádně poučen, že věc bude postoupena k projednání přestupku správnímu orgánu, neboť odmítl přestupek vyřešit příkazem na místě. Samotná absence oznámení přestupku nezpochybnila jejich věrohodnost. Žalobce neuvedl, že by snad chtěl do oznámení uvést nějaké další skutečnosti ohledně silniční kontroly. Oznámení přestupku je pouze prvotním dokladem pro zahájení přestupkového řízení, neprokazuje však vinu či nevinu podezřelého z přestupku. Žalovaný nepřistoupil k provedení důkazu ohledáním vozidla z důvodu nadbytečnosti, neboť z provedených důkazů je zřejmé, že se žalobce přestupku dopustil. Žalovaný poukázal na výpovědi policistů, výhledové podmínky, vzdálenost od vozidla obviněného, pořízení videozáznamu. Držení mobilního telefonu je v dnešní době tak běžné, že i laik, natož policista, pozná pouhým pohledem takový přístroj a jeho držení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správnímu orgánu I. stupně bylo dne 13. 5. 2024 doručeno oznámení přestupku Policií ČR, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 9. 5. 2024 během řízení automobilu držel v ruce hovorové zařízení (§ 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu), čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Součástí oznámení je úřední záznam ze dne 9. 5. 2024, podle kterého si zasahující policejní hlídka dne 9. 5. 2024 v čase 08:20 h na ul. Slovenská, poblíž ul. Slovenská 4 v Ostravě-Prívově povšimla projíždějícího vozidla FORD Transit Custom, RZ X, jehož řidič drží nad palubní deskou vozidla v úrovni volantu v pravé ruce mobilní telefon tmavé barvy se zaklápěcím krytem. Hlídka tedy vozidlo zastavila a provedla silniční kontrolu. Jako řidič byl ztotožněn žalobce, který uvedl, že žádný mobilní telefon v ruce nedržel. I potom, kdy mu hlídka sdělila, že dokáže identifikovat jeho mobilní telefon díky krytu, uvedl, že žádný telefon v ruce nedržel, nic dalšího k věci neuvedl. Hlídka jej následně poučila, že bude oznámen příslušnému správnímu orgánu, jelikož nesouhlasí s vyřízením blokové pokuty na místě. Součástí oznámení přestupku je rovněž videozáznam a z něj vygenerovaná fotografie. Dne 20. 5. 2024 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení

řízení o přestupku. Současně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 24. 6. 2024. Téhož dne rovněž předvolal k ústnímu jednání svědka prap. R. J. Žalobce prostřednictvím svého právního u ústního jednání uvedl, že s obviněním z přestupku nesouhlasí a již na místě policistům sdělil, že mobilní telefon v ruce nedržel. Policisté jej nechali z místa odjet, aniž by ho informovali, že věc bude oznámena do přestupkového řízení. Žalobce nedostal možnost se na místě k věci vyjádřit. Podle zástupce žalobce z videozáznamu není patrné, že by žalobce držel v ruce mobilní telefon. Vše se spíš jeví tak, že se snažil rukou manipulovat směrem k displeji informačního panelu umístěného na palubní desce vozidla. Svědek prap. J. ve své výpovědi uvedl, že žalobce držel telefon v pravé ruce nad úrovní okýnka, bylo to vidět. Svědek si byl zcela jistý tím, že šlo o telefon, neboť s kolegy ní identifikovali kryt telefonu. Telefonní přístroj viděli ze vzdálenosti cca 5–10 m. Řidič nesouhlasil s přestupkem a tvrdil, že mobilní telefon v ruce nedržel. Policisté neměli u sebe úřední záznam o oznámení, takže se žalobce nemohl písemně vyjádřit. Jelikož policisté viděli kryt telefonu (zaklápěcí kryt), toto uvedli žalobci, který jim následně mobilní telefon ukázal. Tímto způsobem ztotožnili mobilní telefon. Zástupce žalobce se k této výpovědi vyjádřil tak, že policista postupoval nestandardně, když mu upřel možnost na místě se k věci písemně vyjádřit s odůvodněním, že nemá k dispozici tiskopis oznámení. Jeho tvrzení, že žalobce držel v pravé ruce mobilní telefon, nekoresponduje s tím, co je zachyceno na videozáznamu. Vše se jeví tak, že žalobce manipuluje rukou směrem k displeji na palubní desce. Zdůraznil, že s policisty na místě spolupracoval, komunikoval v dobré víře o své nevině. Dne 9. 8. 2024 byl proveden výslech svědkyně nstržm. M. M., která uvedla, že předmět, jenž držel žalobce při jízdě automobilem v ruce, byl určitě telefon. Její výpověď ohledně absence písemností a informování řidiče o tom, že bude oznámen příslušnému přestupkovému orgánu, je shodná jako u svědka J. Zástupce žalobce také na její výpověď reagoval tak, že se nejednalo o mobilní telefon, ale středový panel ve vozidle, který je pomocí držáku pevně připojen k palubní desce. Došlo tak evidentně k záměně. Současně učinil návrh doplnit dokazování o ohledání vozidla, aby bylo postaveno najisto, že žalobce nedržel hovorové zařízení za jízdy v ruce. Dne 27. 8. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným tím, že dne 9. 5. 2024 v 8,20 hod. v Ostravě, na ul. Slovenská č. 4 jako řidič motorového vozidla TZ FORD RZ X při jízdě vozidla držel v ruce mobilní telefon, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a úmyslně spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. U ústního jednání před krajským soudem účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. Zástupce žalobce navrhl důkaz ohledáním vozidla v soudním řízení.
7. Krajský soud primárně předepisuje, že přestupkem spočívajícím v držení hovorového zařízení se soudy ve správním soudnictví již opakovaně a podrobně zabývaly. Soudy shledaly, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujícími policistů a situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v těchto případech nijak neobvyklá. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) takovou důkazní situaci hodnotil opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (např. rozsudky sp. zn. 4 As 19/2007, sp. zn. 9 As 348/2017, sp. zn. 1 As 66/2018 - veškerá

rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). NSS především opakovaně konstatoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak i proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč předejít jiné verzi skutkového děje, tj. verzi, která by jej vyvinila z podezření ze spáchání dopravního přestupku. Takovou motivaci každého obviněného z přestupku lze jistě rozumně očekávat, přičemž nelze ani odhlédnout od toho, že jeho vyjádření k věci není svědeckou výpovědí a v rámci zajištění práva na obhajobu zákon obviněnému (na rozdíl od svědka) nepřikazuje, aby uváděl (vypovídal) pravdu a nic nezamlčoval (srov. § 55 odst. 1 správního řádu). Jakkoli tedy vyjádření či jiné podání obviněného z přestupku (tj. účastníka řízení) není vyloučeno z okruhu podkladů, jimiž se zjišťuje skutkový stav věci (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), je nutné k jeho obsahu v rámci hodnocení důkazů a dalších podkladů přistupovat vždy s určitou obezřetností.

8. Žalobce v podané žalobě předně namítl postup policejní hlídky, která neměla k dispozici formuláře oznámení přestupku, a proto se žalobce nemohl na místě písemně vyjádřit.
9. Dle krajského soudu absenci příslušných formulářů je sice nutno označit za pochybení na straně policejní hlídky, ovšem bez vlivu na následující přestupkové řízení. Žalobce se dle svých slov vyjádřil na místě, že mobilní telefon nedržel a přestupku se nedopustil. Toto jeho vyjádření shodně interpretovali policisté v oznámení přestupku správnímu orgánu, jakož i ve svých svědeckých výpovědích. O obsahu vyjádření žalobce tudíž není pochyb a ke zkrácení jeho práv nedošlo způsobem, jenž by mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce vidí zkrácení svých práv v nemožnosti písemně se vyjádřit na místě samém, nicméně neuvedl, co by mělo jeho písemné vyjádření obsahovat nad rámec sděleného nesouhlasu s obviněním. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobce, že absence příslušných formulářů zpochybnila věrohodnost policistů jako svědků. Z obsahu správního spisu nic nenaznačuje skutečnosti, že by policisté byli proti žalobci zaujatí. Dle svědecké výpovědi nstržm. M. hlídka zapomněla formuláře na svém obvodním oddělení. Soud nemá důvod její vysvětlení jakkoliv zpochybnit, jde o druh pochybení, které je lidsky pochopitelné a ve svém důsledku nijak fatální. Ostatně, jak již bylo soudem vyhodnoceno výše, toto pochybení nemělo na práva žalobce a zákonnost přestupkového řízení, jakož i meritorního rozhodnutí zásadní vliv a stejně tak nemohlo oslabit výkon služební činnosti policistů či jej znevěrohodnit. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
10. Dále žalobce zpochybnil zjištěný skutkový stav s tím, že na fotografii vygenerované z videozáznamu není zachycen mobilní telefon v ruce žalobce, ale středový informační panel na palubní desce vozidla. Správní orgány pak neodůvodněně neprovedly důkaz navržený žalobcem – ohledání vozidla.
11. Dle obsahu napadeného rozhodnutí byl dle žalovaného skutkový stav prokázán svědeckými výpověďmi obou policistů a videozáznamem, resp. fotografií z něj vygenerovanou. Na těchto důkazech také žalovaný postavil své odůvodnění neprovedení navrženého důkazu ohledáním vozidla.
12. Krajský soud se se závěry žalovaného plně ztotožnil. Předně oba policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce držet za jízdy hovorové zařízení, a toto také shodně popsali. K důkazní

hodnotě svědeckých výpovědí policistů a jejich věrohodnosti se krajský soud již vyjádřil výše (odst. 9 tohoto rozsudku) a také poukázal na konstantní judikaturu NSS k těmto otázkám (odst. 7 tohoto rozsudku).

13. Z judikatury NSS plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015–23 či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016–34). Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010–86).
14. Krajský soud v nyní posuzované věci na základě obsahu správního spisu nemá pochybnosti o tom, že policisté mohli vidět přestupkové jednání, tedy že žalobce držel za jízdy v ruce mobilní telefon, dle pořízeného videozáznamu vzdálenost vozidla a výhledové podmínky byly dostatečné.
15. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 27. 7. 2022 č. j. 3 As 98/2020-26: „*Držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků (například určení konkrétního překročení maximální rychlosti; k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42) pozorovatelné pouhým zrakem a není k jeho odhalení potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 51); svědecká výpověď zasahujících policistů tak může být sama o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz.*“
16. Pokud jde o žalobcem namítanou možnost záměny mobilního telefonu se středovým informačním panelem na palubní desce vozidla, žalovaný se s tímto tvrzením žalobce přesvědčivě vypořádal na str. 6–7 napadeného rozhodnutí. Rovněž soud má na základě fotografie, jež je součástí správního spisu, za to, že svítící displej na fotografii nemůže být ztotožněn se středovým informačním panelem na palubní desce. Je notoricky známou skutečností, že středové informační panely se nacházejí uprostřed palubní desky. Svítící předmět na fotografii je však blíže k řidiči, tedy vlevo a v úrovni volantu, přesně jak popsal žalovaný na str. 6–7 napadeného rozhodnutí. Jeho závěr, že provedení důkazů ohledáním vozidla je nadbytečné, když skutek byl jednoznačně prokázán, shledal krajský soud správným a podloženým obsahem správního spisu. Stejně tak ani soud nepřikročil k provedení důkazu ohledáním vozidla z důvodu nadbytečnosti, když má za to, že obsah správního spisu je dostatečným podkladem k provedení soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodný neshledal.

17. Krajský soud uzavírá, že výpovědi policistů ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil rozporovaného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, které však v posuzované věci nenastaly.
18. Jelikož krajský soud neshledal žádné žalobní tvrzení důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. března 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně